

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata ut
Sacramento, & ut sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-unctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

De natura, & origine Iubilæi,, & explicatur Romanus Iubilæus. §. 1

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

gentias defunctorum omnino incertas, cum incertum sit, an defuncti orationes viuorum, & indulgentiarum applicationes agnoscant. Si verò de acceptatione generali, & habituali loquatur, sustineri potest: quia omnes defuncti in Purgatorio existentes hanc habent voluntatem, vt sibi applicentur, quae necessaria fuerint, vt à tam graui poena liberentur. Aliàs nec suffragia viuorum illis prodesse possent. Adde neque hæc generalis voluntas in rigore requiritur: quia satisfactio Christi, quae per indulgentiam applicatur, non ipsi defunctis offertur, vt ipsi teneantur acceptare, sed offertur Deo, qui eam acceptans poenam alioquin defunctis sustinendam remittit: ad quam remissionem opus non est, quod ipsi defuncti concurrant.

PUNCTVM XI.

De cessatione Indulgentiae.

1. Indulgentia pro limitato tempore concessa, illo finito, cessat.
2. Per reuocationem cessare potest, & qualiter faciendâ sit, vt habeat effectum.
3. Qualiter destructo loco indulgentia localis cesset.
4. Præter predictos modos, nullus alius est, quo propriè indulgentia cesset.

QUAE diximus tractat. 3. de legibus, disput. 4. à punct. 14. de cessatione priuilegij huic instituto deseruice possunt, cum indulgentia quoddam priuilegium sit à principe concessum.

Triplèci tantum modo inuenio indulgentiam cessare posse. Primò, si temporalis sit, seu pro limitato tempore concessa; nam eo finito indulgentia cessat: quia extendi non potest ultra intentionem concedentis. Et idem est, si sub aliqua conditione esset indulgentia concessa, & illa conditio cessaret, arg. text. in cap. *Chim Capella. de priuileg. cap. Super literas. de rescript. &* tradit Cordub. q. 36. de indulg. propos. 4. Nauar. notab. 31. n. 25. Suar. disp. 57. sect. 2. n. 2. Coninch. disp. 12. dub. vlt. in hac parte est aliqua difficultas.

2. Secundò cessare potest per reuocationem factam ab eo qui concessit, vel illius successore, vel superiore: quia indulgentia, sicut pendet in fieri à voluntate concedentis, ita in conseruari, colligiturque manifestè tum ex Extrauag. *Quemadmodum de penitent. & remiss. & Clem. Dudum. §. Nos autem. de sepultur.* tum ex vsu frequenti Ecclesie passim indulgentias reuocant. Neque ad hanc reuocationem, vt valida sit, requiritur specialis causa: vt verò licet fiat, præter honestatem finis, qui in omni actione interuenire debet, regulariter aliqua causa adesse debet, quæ specialem Dei cultum, vel Ecclesie bonum, vel maiorem fidelium fructum respiciat, aliàs Pastor Ecclesie non videbitur satis prudenter se gerere, & iuxta sui muneris obligationem, & secundum quod exigit natura beneficij à se facti, quod decet esse mansurum, reg. decet. de regul. iuris, in 6. leuitatitque, & inconstantia argui poterit. Reuocatio autem non habet effectum quousque in notitiam illorum perueniat, in quorum fauorem indulgentia concessa est: quia sic præsumitur esse reuocantis voluntas, ne requisita opera ad indulgentiam præstent, & illius fructu fraudentur, vt docet Syluest. verbo *indulgentia. n. 17. Sâ num. 9. Suar. disp. 57. sect. 2. num. 8. & 6. Bonac. alios refertens disp. 6. quest. 1. p. vlt. n. 8.*

3. Tertio, cessat indulgentia per destructionem loci, in cuius fauorem concessa hominibus est: quia nequeunt eam lucrari, nisi eo in loco, estque loco accessoria. Si verò in eodem loco iterum reedificetur, maxime si post destructionem non longum tempus instantiationis intercessit, eadem indulgentia reuertitur, quæ tempore destructionis suspensa erat: quia eadem Ecclesia moraliter censetur, quando sub spe reedificationis destructa fuit, vt docet ex communi sententia Bonac. disput. 6. quest. 1. p. vlt. num. 4. Suar. disput. 52. sect. 1. num. 8. & 9. Excipit tamen, nisi in poenam delinquentium Ecclesia destruarur: quia eo casu non suspenduntur priuilegia, sed omnino pereunt, nouaque concessione indigent, vt dixit Innocent. in c. 2. de noni operis nunciat. quem refert Glof. in reg. priuilegium de reg. iuris, in 6. & tradit Laym. l. 5. sum. tr. 7. c. 1. n. 5. At si Ecclesia siue auctoritate Superioris, siue de facto destructa in alium locum, sub eodem titulo, & Parrono transferatur edificanda, communis sententia docet, teste Innocent. & Laym. supra, & Ludouic. Bonon. tract. de indulg. n. 79. omnia Priuilegia, atque adeò indulgentias transferri. Quod verissimum credo, quando non ratione finis & loci, sed ratione oppidi, religionis, vel Parroni tali Ecclesie priuilegia concessa sint, vt bene notauit Suar. dicta disp. 52. de indulgent. sect. 1. num. 9. & lib. 8. de legib. c. 5. in fine.

4. Præter hos modos nullus alius est, quo indulgentia concessio propriè cesset, vt bene expendit Suar. disp. 52. sect. 2. Vnde indulgentia absolute concessa non perit mox concedentis:

quia est gratia, ex textu in cap. *Super gratia. de officio delegat. in 6. Et* quia est beneficium Principis, quod decet esse manifestum teste Bonifac. in cap. *Decet. 15. de reg. iuris. in 6. vbi* Glof. verb. 2. *Decet. & c. fin. de officio delegat. in 6. verbo, Spirare. &* tradit Nauar. notab. 31. n. 25. c. *Placuit. de penit. dist. 6. n. 161. Cordub. lib. 5. de indulgent. quest. 36. propos. 1. Suar. dicta sect. 2. n. 2. Et hæc locum habent non solum in indulgentiis concessis à Pontifice; sed etiam ab Episcopo, vel Archiepiscopo, quoniam à Legato, eius officio finito, argum. cap. vlt. de officio Legati, & tradit ibi Glof. Horum enim potestas in indulgentiis concedendis non est quoad durationem, sed solum quoad quantitatem à iure restricta: & tradit Nauar. dicto cap. *Placuit. num. 164. Suarez sect. 2. num. 4. Gonzales ad reg. 8. Cancel. Gloss. 12. num. 38.**

Neque etiam cessat Indulgentia, ex eo, quod eidem loco similis concessa fuerit, nulla in impetratione mentione prioria facta: quia ob hunc defectum posterior concessio nullius est valoris, iuxta reg. 57. *Cancelarias. At* prior concessio salua perseverat, vt bene Suar. n. 12.

Neque item cessare potest renunciatione: quia nemo renunciare potest, quod suum non est: Indulgentia enim, antequam de facto obtineatur, non est lucrantis, sed concedentis, à cuius voluntate pendet; ideoque poterit quilibet renunciare eius consecutionem, non tamen potestatem laerandi.

Denique neque ex cessatione causæ cessat indulgentia, si causa à principio proportionata fuit concessioni: quia indulgentiæ duratio non pendet ex duratione causæ; sed propter causam temporalem indulgentia perpetua concedi potest, sicut indulgentia vnius anni conceditur ob dedicationem Ecclesie, quæ vno die finitur: quæ omnia latè pertractata sunt dicto loco de priuilegio.

PUNCTVM XII.

De Iubileo Romano, Compostellano, & extraordinario.

§. II.

De natura, & origine Iubilei: & explicatur Romanus Iubileus.

1. Expenditur nomen Iubilei.
2. Iubilei usus est antiquissimus.
3. Quæ sit differentia Iubilei ab indulgentia.
4. Qualiter Romanus Iubileus concessus sit.
5. Quæ contineantur in predicto Iubileo.
6. Quod sit opus iniunctum ad huius Iubilei consecutionem.
7. Indulgentia plenaria suspenduntur virtute huius Iubilei.
8. Non suspenduntur indulgentia plenaria, & Iubileus Compostellanus.
9. Item omnes facultates, quæ ratione querendæ indulgentiæ conceduntur.
10. Indulgentiæ, & facultates Bullæ Cruciatæ non suspenduntur, esto, aliqui oppositum sentiant.
11. Neque suspenduntur facultates absoluenti, & dispensandi Religiosis concessæ.
12. Aliqui censent, sic suspendi predictas Indulgentias, & facultates, vt indigeant noua concessione.
13. Verius est, solo durante anno Iubilei suspendi, & absque noua concessione vim obtinere eo anno transacto.
14. Fit satis rationi opposita.

Iubileus, vel, vt aliis placet, Iobeleus, significauit Hebræis annum quinquagesimum remissionis, iuxta text. *Numer. vlt. & Leuit. 25. & 27.* illo enim anno donabantur serui libertati, relaxabantur delicta, prædia diuendita ad antiquos possessores reuertebantur, exules in patriam, & pristinam libertatem redibant, vt habetur *Leuit. 25.* Hinc ergo hæc vox Iobelei translata est ad tempus gratiæ significandum, vt constat ex *Haic cap. 61. n. 2. iuncto Luca 4. n. 18.* Deinde desinata est ad significandam remissionem, tam primùm anno centesimo postmodum quinquagesimo: tandem vigesimoquinto concessa est visitantibus Romæ Limina Apostolorum Petri, & Pauli: & ex hac significatione omnibus aliis plenariis remissionibus Iubilei vox applicatur.

2. Vnus Iubilei ita est antiquus, vt initium illius non agnoscat: quapropter non improbabilius Henric. lib. de Indulgent. cap. 15. num. 6. Nauar. notab. 26. n. 1. existimant à tempore Apostolorum Petri, & Pauli incepisse. Qui autem fuerit Pontifex primus, qui authenticè, & scriptis concessit Iubileum, incertum est. Bonifac. namque VIII. qui floruit anno 1294. Iubileum centesimum renouauit, vt colligitur satis ex Extrauag. *Antiquorum de penit. & remissionib. vt* tradit Nauar. notab. 7. n. 4. Caiet. tract. 15. cap. 1. pluribus relatis Henric. lib. 7.

lib. 7. c. 4. litt. H. Ideoque ante Bonifac. concessus erat. Et licet Nauarr. notab. 4. n. 1. & notab. 7. n. 4. quem aliqui recentiores sequuntur, affirmet, esto, Bonifac. V III. non fuerit primus, qui Iubileum concesserit, fuisse tamen primum, qui Iubileum scriptis mandauerit, verum non est: quia Alexand. III. qui floruit anno 1162. ferè centum, & viginti annos ante Bonifac. Bullam expedit, in qua Ecclesie Compostellanae concedit Iubileum instar Romani, refertque Calixtus II. Eugenium, & Anastasium Pontifices idem concessisse.

3. Differentia autem inter Iubileum & Indulgentiam ea est, teste communi sententia, vt Iubileus, vltra Indulgentiam plenariam, aliquas facultates contineat, tum absoluedi à referuatis, tum dispensandi vota, relaxandique iuramenta, & similia, sicuti tradit Nauarr. notab. 8. & 10. Cordub. q. 11. Suar. dispur. 50. sect. 4. num. 8. Quapropter publicantes Indulgentias caute procedere debent, ne sub nomine Iubilei Indulgentiam plenariam publicent: erunt enim occasio, vt fideles credant, verum Iubileum cum facultate absoluedi à referuatis esse concessum, cum tamen non sit, vt bene notauit Suarez dicta sect. 4. n. 8.

4. Romanum igitur Iubileum centesimo quoque anno concessit Bonifac. V III. in Extrauag. Antiquorum de poenit. & remiss. Sed Clemens V I. in Extrauag. Vniuersitatis eodem tit. ad quinquagenarium reduxit. Quam formam approbarunt Vrban. VI. Martin. V. & Nicol. V. Postmodum Paul. II. quem sequitur et Sixtus IV. in Extrauag. Quemadmodum de poenit. & remissio. reduxit ad annum 25. sicque reliqui Pontifices confirmarunt, specialiter Gregor. V III. in sua Constitutione 10. quæ incipit, Dominus, ac Relempor nosse, quamque ad verbum refert, & late expendit Nauarr. notab. 32. & seqq. Congruentia autem harum reductionum, & mutationum videri possunt in supra. Extrauag. Antiquorum Vniuersitatis & Quemadmodum & ex Gloss. ibi.

5. Fautor, qui in prædicto Iubileo continetur, est Indulgentia plenissima omnium peccatorum, facultas vero absoluedi à referuatis, commutandi vota, & componendi super malè ablatis incertis illicitè contractu acquisitis, est expressè in supra. dictis Bullis non habetur, colligitur tamen satis ex suspensione, quæ habetur in Extrauag. Quemadmodum. vbi suspenduntur facultates commutandi vota, aut super eis dispensandi: necnon super iniquè ablatis componendi, aut ea quomodolibet remittendi, itèrque deputandi Confessores cum potestate absoluedi à referuatis, quæ ceterè non suspendentur, nisi per Iubileum concessæ essent, & illius consecutioni obstatent. Idque probat praxis, & vsus Romanae Ecclesie. Opus autem à quoc. niungitur, vt necessaria conditio pro Iubileo consequendo, est visitatio Basilicæ Apostolorum, non vtique, sed per triginta dies, siue continuos, siue interpolatos, si Romani, seu incolæ fuerint: si autem forenses, seu peregrini, per quindecim dies. Cauetur tamen in supra. dictis Bullis, & est fauor specialis, non impediti ab huius Iubilei consecutione, qui post iter inceptum impediens fuerit Romam adire, vel in ea existens Ecclesiam Apostolorum visitare. Tandem, ne fideles ab hac tanta gratia consequenda detineantur, omnes aliæ Indulgentiæ, & facultates, quæ consecutionem huius Iubilei retardare possunt, suspenduntur.

Circa fauorem in prædicto Iubileo concessum, nihil occurrit notandum. Nam ex dictis in hoc tractu. constat, qualiter Indulgentia plenissima omnium peccatorum remissionem contineat. Qualiter vero potestas commutandi vota, aut super eis dispensandi, componendi malè ablata, absoluedi à referuatis intelligatur, ex vsu, & consuetudine Romanae Curie petendum est.

6. Opus verò quod iniungitur est, vt Romani, seu incolæ Basilicæ Apostolorum Petri, & Pauli, & Sancti Ioannis Lateranensis, & Sanctæ Mariæ maioris Ecclesias semel in die per triginta dies continuos, siue interpolatos deuotè, & reuerenter visitent, ac pro ipsorum, totiusque populi Christiani salute piæ ad Deum preces fundant. Formam precum non determinat Pontifex: idèque cuiuisvis voluntari, & deuotioni remittitur. Si verò fuerint forenses, & peregrini per quindecim dies. Sic expressit Gregor. XIII. in sua Bulla. Ex quibus constat, amplius à Gregor. requisitum esse, quam fuit requisitum à Bonifac. V III. Clement. VI. & Sixto IV. Etenim ab his sola visitatio Basilicæ Apostolorum requisita erat: at à Gregor. no addita fuit visitatio Ecclesie S. Ioannis, & S. Mariæ; & insuper, vt in singulis preces piæ ad Dominum effundantur, non vtique, sed ad minus semel in die. Quapropter huic obligationi non satis faceret, qui vnam ex illis Ecclesiis aliquo die visitandam omitteret, tametsi sequenti die eam bis visitaret, vt rectè Nauarr. notab. 12. n. 41. Nomine, Romani, non debent intelligi, qui à Roma originem, & ortum habent: neque incolæ intelligendi sunt, qui domicilium propriè Romæ obtinent, sed illi veniunt intelligendi, qui ad longum tempus, scilicet, per annum, siue certum, siue incertum, Romæ commorantur, esto, animum non habeant ibi perpetuo manendi, sed potius voluntatem habeant recedendi. E contra verò forenses, seu peregrini censendi sunt, qui, esto, à Roma originati sunt, ibi

habitant ad breue tempus insufficientes sanè, vt prudentis arbitrio habitatores dicantur ibique conueniantur. Igitur Romani verè poenitentes & confessi per triginta dies continuos, siue interpolatos visitantes prædictas quatuor Ecclesias semel in die, & aduena, seu peregrini per quindecim, plenissimam Indulgentiam consequuntur. Quod si iterum, & iterum hoc opus iniunctum reperierint, toties eandem Indulgentiam consequuntur, vt ex supra. dicto euidentissimè constat, & optime probat Nauarr. notab. 32. n. 46.

7. Circa suspensionem Indulgentiarum, & facultatum, aduerte, non quasslibet Indulgentias, sed solum plenarias, etiam ad instar Iubilei concessas à Sede Apostolica, vel illius auctoritate suspendi, vt constat ex Extrauag. Quemadmodum, & ex Bulla Gregor. XIII. quæ incipit, Quoniam sancti Iubilei, quam ad verbum refert Nauarr. notab. 33. de Indulg. Et licet ex Extrauag. Quemadmodum. Indulgentiæ plenariæ singularibus personis concessæ, suspensæ non erant: at ex Bulla Gregorij omnes suspenduntur: inquit enim; Nos pro consequenda eo anno Indulgentiâ, quæ dictis litteris expressa est, multorum Romanorū Pontificum morem sequuti, de Apostolica potestate plenitudine suspendimus ad nostrum, & Sedis Apostolicæ beneplacitum omnes, & quascunque Indulgentias plenarias, etiam ad instar Iubilei, & earum causas facultates, concessiones, & Indulta quacunque à nobis, & dicta Sede, eiusque auctoritate quibuscunque Ecclesiis, & Monasteriis, viriisque sexus, ac Conuertiibus, Domibus, Congregationibus, Hospitalibus, & pijs locis, necnon Ordinibus etiam Mendicantijs, ac Militarijs, necnon Confraternitatibus, & Vniuersitatibus, earumque, & alijs cuiusque dignitatis, gradus, & conditionis, personis Ecclesiasticis, & secularibus, per vniuersum orbem constitutis, etiam per modum communicationis, extensionis, & alijs quomodocunque perpetuo, vel ad tempus, quibusvis modis, & ex quibusvis causis concessas, & concessas quibuscunque illa sint concepta, formulis, ac restitutionibus, reuocationibus, & conditionibus, alijsque clausulis, & decretis communita. Decernentes interim illa, & litteras desuper concessas nulli proptus suffragari debere, necnò irriti, & inane quicquid fecerit per quoscunque contigerit, aut: Indulgentias Basilicarum, & aliarum Ecclesiarum, vrbis nihilominus in suo robore duraturas. Præcipiturque, ne aliæ Indulgentiæ inserim publicentur, aut in vsum demandentur, sub excommunicationis poena ipso facto incurrenda, non obstante, &c. Efficitur ergo omnes Indulgentias plenarias, præter eas, quæ Romæ obtinentur, suspendi omnes, inquam, Indulgentias plenarias in fauorem viuorum concessas: nam hæc obtare possunt Iubilei concessioni. Secus verò Indulgentias plenarias, quæ per modum suffragij defunctis applicari possunt: quia harum consecutio Iubilei consecutionem non retardat, vt notauit Laym. lib. 5. summ. tract. 7. c. vltim. in prim.

8. Ab hac tamen exceptione generali excipitur Indulgentia plenaria, & Iubileus Compostellanus ex Breui quodam Sixti V. dato Romæ 15. April. anno 1589. qui in Ecclesia Compostellana habetur, in quo inquit Pontifex, auctoritate Apostolica, existens Præsentium, declaramus suspensionem per prædictum Gregorium ratione anni Iubilei factam, à fine dicti anni expirasse, & aliquod prædictis Indulgentiis vestræ Ecclesie iuxta formam Concilij Tridentini concessis non generalis impedimentum: & propterea Christi fideles eandem Ecclesiam piè, & deuotè visitantes illis omnibus perpetuo frui, & gaudere potuisse in omnibus, & per omnia, proæ ante dictam suspensionem ex concessionibus prædictorum prædecessorum, vt præfertur, frui, & gaudere poterant, & proxi vs, & grauis fuerunt, non obstante suspensione prædicta cæterisque contrariis quibuscunque, &c.

9. Præterea suspenduntur omnes facultates, & Indulta quæcunque causa Indulgentiæ plenariæ querendæ concessa, qualia reputantur illa tantum, quorum sit mentio in Extrauag. Quemadmodum, scilicet, facultas eligendi Confessarium cum potestate absoluedi à referuatis, censuris, & alijs poenis, commutandi vota, vel in eis dispensandi, remittendi, seu componendi malè ablata: hæc enim frequenter concedi solent gratia consequendi Iubileum, & moraliter necessaria sunt illius commodæ consecutioni. Quapropter facultates eligendi Confessorem, absque illa qualitate absoluedi à referuatis, non suspenduntur, neque item, quæ habentur cum illa qualitate, modò non sint à Pontifice, vel eius auctoritate concessæ, sed concessæ sint Episcopis, alijsque Prælati auctoritate ordinata vtentibus. Deinde facultates remittendi, vel componendi incerta, si malè ablata non sint, nec denique, aliæ facultates, & Indulta edendi oua, & lactinia tempore Quadragesimæ, celebrandi in altari portatili extra Ecclesiam, vel tempore interdicti, & similia, vt rectè notauit Nauarrus notab. 28. per totum.

10. Sed, an ex supra. dicta reuocatione censentur suspensæ Indulgentiæ plenariæ, & facultates commutandi vota, & componendi incerta malè ablata, absoluedi quæ à referuatis in Bulla Cruciatæ concessæ, difficultate non caret. Nauarr. dicto notab. 28. n. 7. credit suspèdi. Nam esto, concessa in remunerationem, vel ob causam onerosam, præterque aliquo interueniente

ueniente regulariter tolli non possint; bene tamen causa iusta intercedente, etiam non reddito pretio, ut diximus tract. de legib. disp. 4. par. 11. Sed in presenti non tollit Pontifex indulgentias, & facultates predictas, sed suspendit: quod longe minus est. Potest ergo id prestare hac causa iustissima intercedente, scilicet, ut Romanorum iubileum maiori cum auiditate, deuotione, fidelissimque concursu obtineatur. Quod autem de facto id praestiterit Pontifex, indicant illa verba generalia: *Omnia in dextra quous modo, quibusque causis, & quomodolibet concessa.* quae comprehendere videntur concessa per contractum, & in remunerationem. Nihilominus praedicto pun. ult. §. 2. n. 7. pluribus relictis firmam indulgentias, facultates, & gratias concessas in Bulla Cruciatæ non suspendi anno iubei Romani, eò quòd ad horum suspensionem non videatur sufficere clausula illa generalis, sed necessariò exprimi debeat modus concessionis per contractum, vel remunerationem.

11. Deinde dubitari potest, an facultas absolendi à reuerentis, & commutandi vota Religiosorum concessa virtute huius iubei suspensa sit? Videtur enim vera pars affirmans, cum sint à Sede apostolica personis singularibus concessa, vel concessa Communitati Religiosorum, & reuerentio facta sit omnium facultatum à Sede apostolica concessarum, tum singularibus personis, tum Communitatibus, tum locis piis. Nihilominus contrarium est dicendum ex praxi, consuetudineque recepta: quippe hæc facultas est singulis Religiosis concedatur, conceditur tamen in fauorem totius Religionis, & in maximum Ecclesie bonum. Non igitur conseri debet reuocata ex clausula generali, nisi illius facta fuerit expressa mentio. Atque ita docet Henric. l. 7. c. 28. n. 7. & c. 21. n. 3. in commento, l. 11. R. Sanch. l. 4. de voto. c. 54. in fine, & probabile reputat Nauarr. de indulg. notab. 28. in fine.

12. Porro exiimat Nauarr. d. notab. 28. a. n. 27. & notab. 33. in fine. Zerola verbo, *Annus sanctus* §. Ad 7. Rodrig. in explicat. Cruciatæ. §. 10. dub. 6. indulgentias plenarias, facultates anno iubei suspensas, indigere noua confirmatione, ut transacto anno iubei proficiat. Extrauag. *Quemadmodum*. & ex Bulla Gregor. X III. suspensio fit ad beneplacitum Pontificis: ergo quouique ipse Pontifex moriatur, vel voluntatem mutet, suspensio perseverat. Neque obstat dicere, finito anno cessare causam suspensionis, quæ fuit, ne fideles retraherentur à Romana peregrinatione, scientes alias indulgentias plenarias absque illo labore consequi posse: quia suspensio, & reuocatio indulgentiarum non pender in conseruari à perseverantia finis, sed ob finem breui tempore transeuntem, potest reuocatio esse perpetua: sicuti de indulgentiarum concessione diximus Præterquam quòd perseverat finis, etiam finito anno iubei. Nam, si scientes fideles, eo anno finito posse statim plures indulgentias plenarias consequi, spe illarum consequendarum abstinere à consequendo Romano iubileo difficili, & laborioso.

13. Cæterum verius est, non solum iure nouo spectato, sed etiam antiquo, solo durante anno iubei indulgentias, & facultates suspendi. Sic docet Laym. lib. 5. sum. tr. 7. c. 8. n. 2. Moueor ex praxi, vsique recepto publicandi indulgentias finito anno, absque vlla Pontificis renouatione. quod tamen nullatenus facerent viri aliqui in religio, & docti, si crederent, suspensionem perseverare. Et quidem si spectemus Bullam vltimam suspensionis, quam Urban. VIII. anno 1625. edidit, res videtur indubitata, cum expresse dixerit durante eo anno. At, si spectemus Bullam Greg. & Extrauag. *Quemadmodum*. esto difficilior appareat finis suspensionem anno finito: at satis probabiliter id coniectare possumus ex eo, quod Sixtus I V. qui fuit author huius suspensionis, in Extrauag. *Et si Dominici*. edita ab ipso quinque annis post suspensionem factam, suppedit plurimos, tum singulares personas, tum Communitates habere facultates absolendi à reuerentis, illisque vti, & indulgentias plenarias querendi: siquidem eas facultates restringit: quod fieri non posset, si omnes indulgentias, & facultates à Sixto, & Sedè apostolica concessa suspensa perpetuò fuissent. Item Greg. XIII. præcipiens, ne alia indulgentia publicentur, aut in vsum deuantur, addidit aduerbium, *interim*, quod manifestè indicat prohibitionem solo anno iubei durare, illòque transacto finito, posseque indulgentias, sicut ante ipsius annum iubei, publicari.

14. Neque ratio contraria virget: nam esto, beneplacitum absolendi sempiternè duret vsque ad mortem, vel illius reuocationem, secus est de beneplacito, quod ad limitatum tempus restringitur, quale præsumitur ex supra dictis præfens: præstant enim illa verba hunc sensum: Suspendimus omnes indulgentias, facultates, & indulta, durante hoc anno, ad nostrum beneplacitum, ne, inquam, absque beneplacito nostro vti illa facultate aliquis possit, neque vllam indulgentiam obtinere. Quod tamen beneplacitum aliquando solet Pontifex habere, sicuti habuit Urbanus VIII. anno 1625. erga Societas I e s u Religiosos in articulo mortis constitutos, quibus illo anno iubei permisit indulgentiam plenariam obtinere iuxta suæ Religionis priuilegia.

Compostellanus Iubileo explicatur.

1. Statuitur forma concessionis huius iubei.
2. Commemorantes Compostellæ, sicuti aduenas, obtinere iubileum possunt.
3. Cum festum S. Iacobi incidit in Dominicam, & iubileum toto anno durat, non tenentur incolæ per triginta dies visitare Ecclesiam, ut indulgentiam obtineant, sed semel tantum sufficit.
4. Qui non visitant Ecclesiam D. Iacobi, non obtinent indulgentiam.
5. Iubileum Compostellanus non suspendit, sicut Romanus, gratias, & facultates.
6. Pluries eodem anno obtinere potest hic Iubileo.
7. Potestas absolendi à reuerentis extenditur ad reuerentia Episcopos, & religionum Prælatos, nisi noua concessione limitata fuerit.
8. Negant aliqui extendi ad contenta in Bulla Cæna.
9. Verius videtur oppositum.
10. Fit satis opposita ratio.
11. Virtute huius iubei non videtur vota commutari posse.

1. **A**lexander III. Pontifex Maximus anno millesimo sexcentesimo septuagesimo, 7. Kal. Iulij, Bullam expedit, quæ incipit, *Regis æterni*. in qua primò refert, Calixtum II. suū prædecessorem, concessisse omnibus, & singulis vtriusque sexus Christi fidelibus, verè penitentibus, & confessis, Ecclesie S. Iacobi in Compostella visitantibus, in anno, in quo festum eiusdem S. Iacobi in Dominica venerit, à vigilia Circumcisionis, & per integrum illi annum, vsque ad diem eiusdem Circumcisionis, & per totum diem in fine illius anni in diebus, quibus magis ei placuerit visitare, ut omnes & singulas illas peccatorum indulgentias, & remissiones, etiam plenarias, quas visitantes Ecclesie, & Basilicæ vrbis, & extra vrbem Romæ anno Iubilei consequerantur, cum facultate deputandi Confessores, qui ad dictam Ecclesiam per consequenda indulgentia huiusmodi confluentes, etiam in casibus apostolicæ sedis reuerentis absolueret, ac etiam eisdem Christi fidelibus in eiusdem S. Iacobi, & translationis corporis sui, ac dedicationis eiusdem Ecclesie festiuitatibus Ecclesiam prædictam à primis vespere vsque ad secundas vespere, & per totum diem in clausuræ deuotè visitantibus annuatim, ut plenariam indulgentiam omnium peccatorum suorum, de quibus corde contriti, & ore confessi fuerint, consequerentur perpetuis futuris temporibus datatam concessisse. Postmodum ipse Alexander III. loquitur: Nos igitur ad hoc prædecessorum nostrorum sanctæ memoriæ eiusdem Calixti Pape, ac Eugenij, & Anastasij vestigijs inderentes, ad gloriam omnipotentis Dei, totiusque religionis Christianæ augmentum, quæ ipsius gloriosum Apostolum ad eius Ecclesiam Compostellanam huiusmodi deuotionis causa de diuersis mundi partibus dimissis parentibus, amicis, liberis, patria, ac aliis temporalibus bonis per mare, terramque continuè confluunt, in numero copioso, quique animarum salutem supremis desideramus affectibus, & dignis, volumus honoribus frequentari, & ut ipsi Christi fideles in eadem se recognoscat Ecclesie Christi muneribus reuerentis, de omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum, eius auctoritate confelso, omnes, & singulas prædictas indulgentias, & iubileum ipsum eodem modo, & forma, quo Romana Ecclesia habet, etiam si letetur Compostellana Ecclesia pro singulari Beati Iacobi deuotione tenere, anno, videlicet quo, ut præfertur, Festum dicti Apostoli Iacobi in Dominica venerit, & per totum annum integrum, ut præmittitur, nec non in diebus illis, scilicet, Sancti Iacobi, & translationis corporis sui, & dedicationis eiusdem Ecclesie plenariam indulgentiam annuatim consequantur visitantes prædictam Ecclesiam, ut præfertur. Auctoritate Apostolica, & ex certa scientia approbamus, roboramus, & confirmamus, ac perpetua firmitatis robore tenere in perpetuum decernimus, & insuper illas de nouo eisdem modo, & forma in omnibus, & per omnia, ut supra, concessimus fuit, concedimus, & indulgemus, & perpetuis volumus futuris temporibus duraturas, non obstantibus constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis.

2. Circa intelligentiam prædicti iubei aliquot difficultates enodandæ sunt. Prima, an commemorantes Compostellæ prædictum iubileum obtinere possint? Rationem dubitandi dederunt ea verba Alexandri, quibus motus fuit ad hanc indulgentiam concedendam; scilicet quòd ex diuersis mundi partibus multè ad visitandum corpus D. Iacobi, deuotionis causa, confluent, quæ in incolis non videntur procedere. Sed omnino dicendum est, aquè incolas, ac peregrinos prædictum iubileum obtinere posse, omnibusque commune esse. Tum quia in prædicta Bulla generaliter dictum est: *Omnibus, & singulis vtriusque sexus fidelibus, & paulò inferius. Et ut ipsi Christi fideles*. Tum quia hic iubileus concessus est ad similitudinem Romani, & eodem modo, & forma, saltem quoad extensionem in-